

2. Zaskarżony wyrok narusza także art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim Sąd w ramach całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie wziął pod uwagę wpływu i znaczenia braku podobieństwa konceptualnego oznaczeń w wypadku znaków towarowych wykazujących bardzo niski stopień podobieństwa wizualnego i niski stopień podobieństwa fonetycznego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem konceptualna treść zgłoszonego znaku towarowego powinna wystarczyć, aby zrównoważyć bardzo niski stopień podobieństwa wizualnego i niski stopień podobieństwa fonetycznego, które – według Sądu – istnieje w wypadku zgłoszonego znaku towarowego i wcześniejszego znaku towarowego.
3. Wreszcie Sąd oceniając istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku rozpatrywanych oznaczeń nieprawidłowo zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w celu ustalenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie uwzględnił wszystkich czynników istotnych w okolicznościach sprawy. Ściślej Sąd nie uwzględnił zasadniczych okoliczności, które stanowią część okoliczności faktycznych sprawy: pochodzenia, historii i geograficznego znaczenia wyrazu zawartego w rozpatrywanych w postępowaniu znakach towarowych oraz ich symbolicznego związku z towarami oznaczonymi wspomnianymi znakami towarowymi. W konsekwencji, i w tym zakresie, Sąd błędnie ustalił okoliczności faktyczne sprawy.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-346/14)

(2014/C 361/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie stosując prawidłowo przepisów art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 7 ramowej dyrektywy wodnej 2000/60/WE (¹) (RDW) przy zatwierdzeniu budowy elektrowni wodnej na rzece Schwarze Sulm, pozwana uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 288 TFUE;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Austria próbuje obejść zakaz pogarszania stanu, ustanowiony w art. 4 ust. 1 jako podstawowa zasada RDW, i narusza tym samym przesłanki odstępstwa określone w art. 4 ust. 7 RDW.

Zastosowanie dyrektywy *ratione temporis* opiera się na orzecznictwie Trybunału, zgodnie z którym państwa członkowskie nie mogą uchylać w okresie transpozycji dyrektywy przepisów, które mogą poważnie zagrozić urzeczywistnieniu celów dyrektywy (art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 288 TFUE).

Pozwana oparła się w swojej nowej decyzji jedynie na zmienionej ocenie stanu wód rzeki Schwarze Sulm. Ta zmieniona klasyfikacja („dobry” stan wód zamiast „bardzo dobrego” stanu wód) jest sprzeczna z pierwotnym planem zagospodarowania. Ustalenia i oceny w planie zagospodarowania nie mogą być zmieniane nagle w wyniku decyzji administracyjnej ad hoc na podstawie nowych kryteriów. W przeciwnym razie łatwo można by obchodzić istotne przepisy materialne ramowej dyrektywy wodnej, tak jak w tym wypadku zakaz pogarszania stanu, jak też ważne przepisy procesowe, jak na przykład udział społeczeństwa.

(¹) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Câmpulung
(Rumunia) w dniu 21 lipca 2014 r. – Maria Bucura przeciwko SC Bancpost SA**

(Sprawa C-348/14)

(2014/C 361/04)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Câmpulung

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maria Bucura

Strona pozwana: SC Bancpost SA

Interwenient: Vasile Ciobanu

Podmiot trzeci będący w posiadaniu zajętych środków: SC Raiffeisen Bank SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z dyrektywą 93/13/EWG (¹) sąd krajowy, do którego wniesiono sprzeciw wobec egzekucji przymusowej opartej na umowie kredytu dotyczącej wydania karty kredytowej typu American Expres Gold w wypadku gdy zezwolenie na egzekucję przymusową zostało wydane pod nieobecność konsumenta, ma obowiązek dokonać oceny również z urzędu nieuczciwego charakteru prowizji przewidzianych w omawianej umowie, gdy tylko pozna okoliczności faktyczne i prawne potrzebne mu w tym celu, a mianowicie: a) prowizji za wydanie karty b) prowizji za roczne zarządzanie kartą; c) prowizji za roczne zarządzanie dodatkową kartą; d) prowizji za odnowienie karty d) prowizji za zastąpienie karty; f) prowizji za zmianę numeru PIN; g) prowizji za pobranie gotówki z bankomatów i okienek (własnych lub należących do innych banków w Rumunii lub za granicą); h) prowizji za zapłatę za towary lub usługi dostarczane przez podmioty gospodarcze w Rumunii lub za granicą; i) prowizji za wydrukowanie i przesłanie wyciągów z rachunku; j) prowizji za sprawdzenie stanu środków przez bankomat; h) prowizji za opóźnienie w spłacie; l) prowizji za przekroczenie maksymalnej wysokości kredytu; m) prowizji za nieuzasadnioną odmowę zapłaty, z zastrzeżeniem, że kwota tych prowizji nie jest określona w umowie?
- 2) Czy określenie odsetek rocznych w następujący sposób: „odsetki od kredytu obliczane są w odniesieniu do dziennego salda rozdzielonego na pozycje (płatności, pobrania gotówki, opłaty i prowizje) i do dziennej stopy odsetek odnoszącej się do okresu obliczeniowego. Odsetki obliczane są codziennie zgodnie z następującym wzorem: suma produktów kwoty każdej pozycji dziennego salda pomnożona przez stopę dziennych odsetek obowiązujących w odpowiednim dniu; stopa dziennych odsetek obliczana jest przez podzielenie stopy rocznej przez 360 dni” – które to ma zasadnicze znaczenie w kontekście dyrektywy 87/102/WE Rady z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego zmienionej dyrektywą 98/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. o podobnym brzmieniu – jest sformułowane prostym i zrozumiałym językiem zgodnie z art. 3 i 4 dyrektywy 93/13/EWG?
- 3) Czy brak wskazania kwoty prowizji należnych na podstawie umowy i włączenie do umowy zasad obliczania odsetek bez wskazania ich kwoty pozwala sądowi krajowemu – zgodnie z przepisami dyrektywy 87/102 Rady z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (²) zmienionej dyrektywą 98/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. (³) oraz z przepisami dyrektywy 93/13/EWG Rady – uznać, że takie braki w umowie kredytu konsumenckiego powodują, iż w konsekwencji danego kredytu udzielono bez prowizji i odsetek?